

Jeg skal nu til Slut oplæse Ordlyden af den Henvendelse, som omtales i det sidstnævnte Telegram, den Henvendelse, som Gesandten rettede til Fredskonferencens Præsident, saa kan man jo bedre selv bedømme dens Karakter. Jeg skal tilføje, at den indsendtes med en Følgeskrivelse fra Gesandten, der indeholder et Referat af fortrolige og personlige Samtaler med forskellige befuldmægtigede paa Konferencen. Det er en Selvfølge, at det vilde stride imod enhver international Skik og Brug, hvis jeg her offentlig meddelte, hvad disse forskellige fremmede Repræsentanter har udtalt til Gesandten, men jeg ser ikke noget til Hinder for her at gengive den Udtalelse, som man har lagt saa megen Vægt paa, for at man kan sammenligne denne tilfældige Udtalelse i en Samtale med det, Gesandten officielt har foretaget, idet man netop ud fra denne Udtalelse har villet konstruere, at Gesandten er gaaet udenfor sin Instruktion. Altsaa, under denne Samtale med den vedkommende fremmede befuldmægtigede lovede denne at gøre de danske Betæneligheder gældende paa rette Sted, hvorefter Gesandten tilføjer: „Jeg fremhævede, hvor vanskelig en Stilling man satte os i, idet vi af Hensyn til vort Lands Fremtid eventuelt maatte modsætte os en af Konferencen mod vort Ønske truffen Beslutning, saaledes at vor oprigtige Taknemmelighed overfor den ikke kunde forblive helt ublandt.“

Dette er altsaa et Led i en privat personlig Samtale, medens derimod selve Henvendelsen til Konferencen, det officielle Skridt, baseret paa det, som var meddelt Gesandten af Udenrigsministeriet, lyder saaledes — det er en Note, dateret 17. Maj, til Fredskonferencens Præsident fra den danske Gesandt i Paris.

„Hr. Præsident! Den høje Fredskonference har besluttet at udstrække Afstemningsomraadet i Slesvig indtil en Linie Kappel—Slesvig—Tønning, idet den saaledes har føjet et tredie Afsnit til de to Afsnit, som var foreslaaede af Danmarks og det danske Slesvigs Repræsentanter. Denne Beslutning, der har fremkaldt en levende Bevægelse i Danmark og det danske Slesvig, har den 12. d. M. foranlediget et Fællesmøde af den danske Rigsdags to Ting. Efter Drøftelse er følgende Beslutning blevet vedtaget“. — Her kommer saa en Gengivelse af Rigsdagens Resolution, saaledes som jeg nys oplæste den. Derefter fortsætter Noten: „For denne Beslutning stemte alle tilstedeværende Medlemmer af

Rigsdagen med Undtagelse af de Konserverative, som, skønt de bekræftede deres Tilslutning til Rigsdagens Beslutning af 23. Oktober 1918, fandt en ny Beslutning uhensigtsmæssig. Som Følge deraf har de to Ting enstemmigt bekræftet deres Beslutning af 23. Oktober 1918, i hvilken Rigsdagen udtrykker Haabet om, at det slesvigske Spørgsmaal maatte blive løst i Overensstemmelse med Nationalitetsprincippet.

Idet jeg har den Ære at bringe ovenstaaende til Deres Excellences Kundskab, tillader jeg mig at tilføje følgende Bemærkninger:

Danmarks Hovedstyrke bestaar i dets Befolknings Ensartethed. De to Omraader eller Afsnit, i hvilke Danmarks og det danske Slesvigs Repræsentanter havde anmodet den høje Konferencen om at foranledige en Folkeafstemning, omfatter hele den Del af Slesvig, som i 1867, forinden det preussiske Undertrykkelsessystem var blevet fæstnet, havde stemt dansk ved de tyske Valg. Skønt Danskheden har mistet Omraade siden 1867, bestaar der dog ogsaa endnu i det andet Afsnit stærke danske Sympatier. Ganske vist omfatter de to Afsnit, ja, selv Nordslesvig, tyske Mindretal, men naar et Slesvig, hvis store Flertal er dansk, indlemmes i Danmark, vil de tyske Mindretal, som er mere eller mindre splittede, hurtigt forsvinde. Naar Danmark forøges indtil den Grænse, der løber langs med 2det Afsnit, vil det vedblivende være et Land med en ensartet Befolkning. Anderledes vilde Sagen stille sig, hvis Grænsen blev draget sydligere som Følge af en Afstemning blandt Indbyggerne i 3die Afsnit. Allerede forinden Krigen i 1864 var Befolkningen i dette 3die Omraade ikke alene tysk af Sprog og Sindelag, men endog antidansk. Hverken i det halve Aarhundrede, der er forløbet indtil 1914, eller under den store Krig har vi modtaget noget Udtryk for en Forandring af dette Befolkningens Sindelag. Først efter Tysklands Nederlag og under Indtrykket af den truende finansielle Ruin har visse Elementer i denne Befolkning i Ønsket om at frigøre sig fra Tyskland begæret at faa Lejlighed til at stemme for en Genforening med Danmark. Til denne Bevæggrund af materiel Art slutter sig en Genoplussen af den slesvigske eller slesvig-holstenske Partikularisme, hvis Fare for Danmark vor Historie beviser. Disse Partikularister ønsker i det fremtidige Danmark at indlemme et sluttet tysk Mindretal, som er tilstrækkelig betydeligt til